03/12/2018

Η μνήμη του Οσίου Πορφυρίου στη Βέροια

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Το διήμερο 1 και 2 Δεκεμβρίου εορτάστηκε στην Ιερά Μητρόπολη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας η μνήμη του Οσίου Πορφυρίου του Καυσοκαλυβίτου.

Την παραμονή της εορτής το απόγευμα στο κατάμεστο Πνευματικό Κέντρο του Ιερού Ναού Κοιμήσεως της Θεοτόκου Ναούσης, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων ανέπτυξε το θέμα: **« Όσιος Πορφύριος ο Μέγας»** στο πλαίσιο της σειράς ομιλιών πνευματικού ενδιαφέροντος με τίτλο «Επισκοπικός Λόγος». Η επόμενη συνάντηση θα πραγματοποιηθεί το Σάββατο 15 Δεκεμβρίου.

Ανήμερα της εορτής το πρωί ο Σεβασμιώτατος λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου Αλεξανδρείας όπου και υπάρχει παρεκκλήσιο προς τιμή του νεοφανούς Αγίου.

Κατά την διάρκεια της ομιλίας και της Θείας Λειτουργίας, τέθηκε σε προσκύνηση φιαλίδιο με αίμα του Οσίου Πορφυρίου, το οποίο δωρίστηκε στην Ιερά Μητρόπολή μας από πνευματικό τέκνο του Οσίου.

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Ακολουθεί η ομιλία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βεροίας κ. Παντελεήμωνος.

«Καί οἱ προάγοντες ἐπετίμων αὐ-τῷ ἵνα σιωπήσῃ».

Πλησίαζε πρός τήν Ἰεριχώ ὁ Χρι-στός καί στήν πορεία του συνά-ντη-σε ἕναν τυφλό, ὁ ὁποῖος κα-θισμένος στήν ἄ-κρη τοῦ δρόμου ζη-τοῦσε τή βοήθεια τῶν διερχο-μένων γιά νά ἐξασφαλίσει τά πρός τό ζῆν.

Ἕνας ταλαίπωρος ἄνθρωπος, πού εἶχε στερηθεῖ μία ἀπό τίς βα-σικές αἰ-σθή-σεις, τήν ὅραση, ἦταν. Δέν μποροῦσε νά δεῖ τί συμβαίνει, δέν μποροῦσε νά δεῖ ποιός περ-νοῦ-σε δίπλα του. Ἄκουσε ὅμως τόν θό-ρυ--βο τοῦ πλήθους πού συ-νό-δευε τόν Χριστό καί ρωτᾶ τί γί-νε-ται καί σέ τί ὀφείλεται ἡ ὀχλο-βοή. Κά-ποι-ος τοῦ εἶπε ὅτι περνᾶ ὁ Ἰη-σοῦς ὁ Ναζωραῖος, καί ἐκεῖνος, ἄν καί δέν βλέπει, ἀντιλαμβάνεται τήν παρουσία του. Μέ τή φωνή του προσπαθεῖ νά ἀκουσθεῖ πιό δυ-νατά ἀπό τόν ὄχλο: «Ἰησοῦ, υἱέ Δαβίδ, ἐλέησόν με». Ζητᾶ τό ἔλεος τοῦ Χριστοῦ, χωρίς νά ξέρει τί ἀκριβῶς περιμένει.

Ἡ κραυγή ὅμως τῆς πίστεώς του, πού προ-σπαθεῖ νά φθάσει μέχρι τόν Χρι-στό, ἐνοχλεῖ κάποιους. Γι᾽ αὐτό καί τόν ἐπιπλήττουν καί τόν ἐπιτι-μοῦν. Τοῦ λένε νά σιωπήσει καί νά μή φω-νάζει. Ἀλλά ἐκεῖνος φωνάζει πιό δυνατά, ἀδιαφορώ-ντας ἐάν ὀρι-σμένοι ἐνοχλοῦνται. Φωνάζει καί συγχρόνως ὁμολογεῖ τόν Χρι-στό ὡς Υἱό τοῦ Δαβίδ, ὡς τόν ἀνα-μενόμενο Μεσσία τοῦ κό-σμου.

«Καί οἱ προάγοντες ἐπετίμων αὐ-τῷ ἵνα σιωπήσῃ».

Δέν εἶναι ἡ μοναδική φορά πού κά-ποιοι ἐπιχειροῦν νά ἐπέμβουν στή σχέση ἑνός ἀνθρώπου μέ τόν Θεό. Δέν εἶναι ἡ μοναδική φορά πού κάποιοι προσπαθοῦν νά κά-νουν ἕναν ἄνθρωπο πού μιλᾶ γιά τόν Χριστό καί ὁμολογεῖ τήν πίστη του σέ αὐτόν νά σιωπήσει. Δέν εἶ-ναι ἡ μοναδική φορά πού κά-ποιοι ἄνθρωποι ἐπιπλήττουν ἕναν συνάν-θρωπό τους καί τοῦ ζητοῦν νά παύσει νά ἐπικαλεῖται καί νά ὁμολογεῖ τόν Χριστό, γιατί ἡ πίστη τους τούς ἐνοχλεῖ καί ἐλέγχει τή συνείδησή τους, γιατί εἶναι ἀντί-θε-τη μέ τήν δική τους ἰδεολογία καί πίστη, γιατί φοβοῦνται τή δύ-ναμή της, γιατί φοβοῦνται μήπως ἡ ὁμο--λογία τους ὁδηγήσει καί ἄλ-λους κοντά στόν Χριστό.

Ὅμως ἡ φωνή ὅσων πιστεύουν στόν Χριστό καί ζη-τοῦν τό ἔλεος του γιά τόν ἑαυτό τους καί γιά τόν κόσμο, ὅσων ὁμολογοῦν τήν πίστη τους καί δίδουν τή μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μέ τή ζωή τους, ἀκού-εται, ὁσοδήποτε καί ἄν κά-ποιοι προσπαθοῦν νά τούς κάνουν νά σιωπήσουν, νά τούς κάνουν νά σιγήσουν ἤ νά σκεπάσουν τή φω-νή τους μέ τούς θορύβους τοῦ κό-σμου καί νά συ-σκο-τίσουν τή λάμ-ψη τῆς ζωῆς τους μέ τήν ἐπιφυλα-κτικότητα καί τήν ἀδιαφορία τους.

Συνεχίζει νά ἀκούεται, γιατί τί-ποτε δέν μπορεῖ νά νικήσει τήν ἰσχύ τῆς πίστεως, τίποτε δέν μπο-ρεῖ νά καλύψει τήν αἴγλη τῆς ἁγι-ό-τητος, τίποτε δέν μπορεῖ νά ἐξα-φα-νίσει τή δύναμη τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία σέ κάθε ἐποχή ἀναδεικνύει ἁγίους καί ἐπιτελεῖ θαύματα, ὥστε νά ἐνισχύει τήν πί-στη μας καί νά παρηγορήσει τίς ψυχές μας.

Καί ἕνας τέτοιος ἅγιος, ἕνας μέ-γας ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας, ἕνας ἅγιος τῆς ἐποχῆς μας, εἶναι καί ὁ ἑορταζόμενος σήμερα ὅσιος Πορ-φύριος ὁ Καυσοκαλυβίτης, τόν ὁποῖο ἰδιαιτέ-ρως τιμᾶτε, καί τι-μοῦ-με ὅλοι, ἐδῶ στόν ναό τῆς Πα-ναγίας, μέ τό παρεκκλήσιο τό ὁ-ποῖο πρό ἐτῶν τοῦ ἀφιερώσαμε.

Καί εἶναι μέγας ὁ ἅγιος Πορ-φύ-ριος, γιατί μέ τήν ἀπόλυτη ὑπακοή του στό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀξιώ-θηκε ἀπό τά νεανικά του χρόνια πολ-λῶν καί μεγάλων χαρισμάτων ἀπό τόν Θεό. Ἄν καί ἦταν ἕνας ἁπλός καί ταπεινός ἱερομόναχος, ἕνας ἄνθρωπος ἀσθενής στή φύση καί χωρίς κοσμική μόρφωση καί παιδεία, ἔλαμπε καί ἀκτινοβο-λοῦ-σε τό φῶς τῆς ἁγιότητος καί τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ· καί αὐτός ὁ

τα-πεινός λευΐτης, πού δέν διέθετε γνώσεις καί πτυχία, διέθετε τή γνώση τοῦ Θεοῦ καί εἶχε λάβει ἀπό τόν Θεό τό προ-ορατικό καί τό διορατικό χάρισμα, ὥστε νά γνω-ρί-ζει τά πάντα, νά γνωρίζει τό-πους καί καταστάσεις καί πρόσω-πα ἀνεξαρτήτως ἐποχῆς, τά ὁποῖα ποτέ δέν εἶδε καί ποτέ δέν ἐπισκέ-φθηκε. Καί ὅμως μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ τά γνώριζε καί τά περιέ-γρα-φε μέ ἀκρίβεια, ὥστε νά μπορεῖ μέ αὐτό τόν τρόπο νά ἑλκύει τούς ἀν-θρώπους στόν Χριστό καί νά ἀνα-παύει τίς ψυχές τους μέ τήν σοφή πνευματική καθοδήγηση πού τούς προσέφερε.

Καί ἀποτελεῖ πράγματι μεγάλη εὐ-λογία τοῦ Θεοῦ, γιατί στίς ἡμέ-ρες μας, σέ μία ἐποχή κατά τήν ὁποία ὑπε-ρεπερίσσευσε ἡ ἁμαρτία, ἡ ἀμφι-βολία, ἡ ἀπιστία, μᾶς χά-ρισε ἕναν τόσο με-γά-λο ἅγιο, ἕναν θεοφόρο καί πλήρη χάριτος ἅγιο, τοῦ ὁποίου ἡ ζωή καί τά θαυμαστά γεγονότα, τά ὁποῖα τόν ἔκαναν γνωστό καί τόν συνέδεσαν μέ χι-λιά-δες ἀνθρώπους σέ ὅλο τόν κό-σμο, ἐνισχύουν ὅλους μας στόν πνευματικό μας ἀγώνα.

Δύο ἀπό αὐτά τά θαυμαστά γε-γο-νότα πού μᾶς δίδουν μία ἀμυδρή μόνο εἰκόνα τοῦ μεγάλου χαρί-σμα--τος πού εἶχε ὁ μέγας αὐτός ὅσιος θά ἤθελα νά σᾶς ἀναφέρω.

Τό πρῶτο συνέβη σέ μία πλούσια κυρία, πνευματικό τέκνο τοῦ ὁ-σίου. Ἡ κυρία αὐτή εἶχε ἕνα παιδί τό ὁποῖο δέν εἶχε καμία σχέση μέ τήν Ἐκ-κλησία. Κάποια φορά γνώ-ρισε μία κοπέλα καί ἤθελε νά τήν ἀρραβωνιασθεῖ. Ἡ μητέρα του δια-φωνοῦσε μέ τήν ἐπιλογή του καί ἔτσι ἀποφάσισε νά ρωτήσει τόν ὅσιο Πορφύριο, ἐάν αὐτή ἡ κο-πέ-λα ἔκανε γιά τό παιδί της. Ὁ Γέ-ροντας ἐπιβεβαίωσε τίς ἀνησυ-χίες της καί τῆς εἶπε «πές του νά ἔρθει νά τοῦ μιλήσω».

Τό παιδί ὅμως δέν ἤθελε νά πάει στόν Γέροντα καί σχεδίαζε μάλι-στα νά κά-νει ἕνα ταξίδι στό Λον-δί-νο μαζί μέ τήν κοπέλα, καί νά τῆς ἀνα-κοινώσει τήν πρόθεσή του νά τήν ἀρραβωνιαστεῖ, ἀδιαφορώ-ν-τας γιά τήν ἐπιθυμία τῶν γονέων του.

Ἡ μητέρα του στενοχωρημένη ἐνημέρωσε τόν Γέροντα καί ἐκεῖ-νος τῆς εἶπε: «πές του, τουλάχι-στον, τώ-ρα πού θά πάει στό Λον-δίνο νά μέ πάρει ἕνα τηλέφω-νο νά τοῦ δώ-σω τήν εὐχή μου πού θά ἀρ-ρα-βωνιαστεῖ. Νά τοῦ τό θέ-σεις σάν ὅρο. Καλά, παιδί μου, πές του, σοῦ δίνω τήν εύχή μου νά τήν πά-ρεις, μόνο πᾶρε ἕνα τηλέφωνο τόν Γέ-ροντα, πρίν τῆς ἀνακοινώ-σεις ὅτι θά τήν ἀρραβωνιαστεῖς, κάν᾽ το αὐτό, καί ἀπό ἐμᾶς δέν ὑπάρ-χει πρόβλημα, θά τήν πάρεις καί θά πά-ρεις καί τήν περιουσία καί τά πάντα».

Τό σκέφθηκε ὁ νέος καί ἀπο-φά-σι-σε νά πάρει ἕνα τηλέφωνο. Ὅταν, λοιπόν, πῆγαν μέ τήν κοπέλα στό ξενο-δο-χεῖο στό Λονδίνο, κατέβηκε νά τηλεφωνήσει ἀπό τό κέντρο, γιά νά μήν πεῖ στήν κοπέλα ὅτι θά τηλεφωνήσει ἕνα καλόγερο τυφλό.

Παίρνει τηλέφωνο καί τό σηκώ-νει ὁ Γέροντας. Τοῦ λέει «Γέροντα, εἶμαι ὁ

Δημήτρης, ὁ γιός τῆς κυ-ρί-ας τάδε καί θέλω νά πάρω τήν εὐ-χή σας». Καί τοῦ λέει ὁ Γέροντας «μι-σό λεπτό, περίμενε στό τηλέ-φω--νο, μήν κλείσεις».

Ἀμέσως ἀκού-εται ἕνα θόρυβος στό τηλέ-φωνο καί συνδέεται τό τη--λ-έφωνο τοῦ κέντρου μέ τό τη-λέ---φωνο τοῦ δωματίου του. Καί ἀκούει ὁ νέος τήν κο-πέλα νά μιλᾶ στό τηλέφωνο μέ τόν φίλο πού εἶχε στήν Ἀθήνα. Καί τοῦ λέει «ἤλ--θαμε στό Λονδίνο καί ἀπόψε θά μοῦ πεῖ ὅτι θά μέ ἀρραβωνια-στεῖ, θά τοῦ φάω τά λεφτά του ὅλα καί μετά θά ἔρθω κοντά σου, γιατί ἐσένα θέλω».

Μένει ἐμβρόντητος ὁ νέος ἀπό τή στιχομυθία τῆς κοπέλας μέ τόν φί-λο της. Καί ἀφοῦ τά ἄκουσε ὅλα, ξα-να-κούει ἐκεῖνο τόν θόρυβο πού ἄκουσε στήν ἀρχή καί συνδέθηκε μέ τόν Γέροντα. Καί τοῦ λέει ὁ Γέ-ροντας «Τί θέλεις, παιδί μου». Καί λέει ἐκεῖνος «τίποτε, Γέροντα, τήν εὐχή σου». Ἔκλεισε τό τηλέφωνο καί διέλυ-σε αὐτή τή σχέση πού θά ἀπέβαινε σέ ἀποτυχία.

Τό δεύτερο περιστατικό τό ἀφη-γεῖ-ται ἕνας πολύ γνωστός δικηγό-ρος, ὁ ὁποῖος μετά ἀπό πολ-λές προσπάθειες ἔπεισε μία κυρία τῆς ὑψη-λῆς κοινωνίας μέ τήν ὑπό-θε-ση τῆς ὁποίας ἀσχολεῖτο καί ἡ ὁποία ἐπίσης δέν εἶχε καμία σχέση μέ τήν Ἐκκλησία, νά ἐπισκεφθοῦν μαζί τόν Γέροντα.

Μόλις μπῆκαν στό κελλί του καί ὁ δικηγόρος ἔκανε τίς συστάσεις, ὁ Γέροντας στράφηκε πρός τήν κυ-ρία καί τῆς εἶπε: «Φύγετε, φύγετε ἀμέσως! Νά πᾶς στό σπίτι σου». Ὁ δικηγόρος ξαφνιάσθηκε καί εἶπε: «Μά, Γέρο-ντα, ἤλθαμε νά πάρουμε τήν εὐχή σας, νά μιλήσουμε μαζί σας ...». Ὁ Γέροντας ἐπέμενε «Φύ-γετε τώρα ἀμέσως γιά νά προλά-βετε. Ἡ κόρη σας στό σπίτι παίρνει φάρμακο γιά νά αὐτοκτονήσει. Φύ-γετε». Καί ὄντως ἔτσι γινόταν, ἀλλά μέ τίς εὐχές τοῦ Γέροντα πρό-λαβαν καί ἔσωσαν τό κορίτσι.

Τά περιστατικά αὐτά μᾶς δίδουν ἁπλῶς μία μικρή ἰδέα τοῦ μεγάλου χαρίσματος πού εἶχε ὁ ὅσιος Πορ-φύ-ριος ἀλλά καί τήν παρρησία πού ἔχει ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Γι᾽ αὐτό νά τόν τιμοῦμε καί νά ἐπικα-λούμεθα πάντοτε, καί εὔχο-μαι ἀπό καρδίας οἱ εὐχές καί οἱ πρεσβεῖες του νά μᾶς συνο-δεύ-ουν καί νά μᾶς προστα-τεύ-ουν ὅλους μας.